

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: סולומון	שם פרטי: דב
-------------------	-------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: סולומון		בלועזית
Solomon		
שם פרטי איתו נולדתי: ברקו	בלועזית	שנת לידה: 1933
Barco		מין:
עיר לידה: כפר קודווישט	בלועזית	ארץ לידה: רומניה
Village Kodweist		
שם פרטי ושם משפחה של האב: זכריה סולומון	שם פרטי ושם נעורים של האם: רבקה מאירוביץ'	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: כפר קודווישט	בלועזית	ארץ המגורים: רומניה
Village Kodweist		
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמיד	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא) "בני - עקיבא"
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: ואסלוי רומניה (שם העיר או האזור ושם הארץ)		
בלועזית	במידה והיית בגטו, ציין את שמו: ואסלוי רומניה	
V aszlo Romania		
בלועזית	במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור: נשארנו בואסלוי
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי: בין 1947- 1948		שנת עליה: 1948
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה: אוניית " פאן - יורק"

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בכפר קודווישט, בעיירה היה רחוב ראשי שבו גרו רק יהודים, היהודים היו סוחרים ובעלי חנויות. למדתי בבית ספר של גויים חלה חובת לימודים מטעם המדינה ללמוד בבית הספר, כאשר חזרנו מבית הספר ההורים שלי הכריחו אותי ללמוד יהדות ב"חיידר" למדנו חינוך יהודי ותפילות מוכרות כמו "שהכול נהייה בדברו" למדנו לקרוא בעברית וקצת לדבר עברית, זה היה פאר ההורים שלי לשמוע אותי מתפלל בעברית ומברך בעברית.

היינו מקיימים אורך חיים יהודי שכלל תפילות וקיום כדת וכדין של חגי ישראל הרומנים התירו זאת, היינו שומרים על כשרות הולכים לבתי כנסת וקוראים בתורה היינו אוכלים ממאכלי ישראל בפסח אפוא מצות בתנור מיוחד בחנוכה היינו מדליקים נרות ואף אכלנו אוזני אמן בפורים. מעבר לכך בעניין הכשרות כאשר בעיירות אחרות לא היה שוחט היה יוצא שוחט מהעיירה שלי על סוס ועגלה ויוצא לבצע שחיטה בעירות אחרות כדי שיוכלו לשמור על כשרות גם שם.

להורים שלי היה חנות לדברי מזון, גדלתי עם משפחה גדולה היו לי עוד חמישה אחים. ההורים של אימי ראובן ורחל מאירוביץ גם גרו איתנו בקודווישט, בתור ילד מאוד אהבתי לשחק משחקי כדור במיוחד כדור רגל הייתי ילד קטן ורזה וסבלתי לעיתים מהצקות של ילדים גם גויים וגם יהודים מעניין לספר שדווקא ילד גוי לקח אותי תחת חסותו והיה מגן עלי מפני אותם ילדים.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

רומנייה היא ארץ גדולה מאוד 238 אלף מרובע לשם השוואה מדינת ישראל היא רק 27 אלף רבוע, הרומנים הם 22 מיליון תושבים, אבל בכל זאת רומנייה הייתה צריכה את גרמנייה בזמן המלחמה לכן היא עשתה איתה עסקה שמשלתמת לשני הצדדים כאשר רומניה לחמה לצידה של גרמניה הגרמנים סייעו לרומנים במלחמתם נגד הגוש המזרחי ובכך הגדילו את ארצם. בזמננו אם היה צריך להודיע משהו באופן פומבי היה יוצא נער שהיה עובד בעירייה מתופף על תוף ומכריז שעל כל התושבים להתאסף. יום אחד הוא הגיע לרחוב שלנו והודיע שעל כל היהודים להתאסף כמה שיותר מהר לארוז את חפציהם במזוודות ותיקים ושמעברים אותנו לעיר אחרת, אני זוכר את הבכי והצעקות השבר של האימהות והסבתות, כבר אז הפרידו בינינו וכל גבר מעל גיל שמונה עשרה נשלח לעבודות פרך אני זוכר שאבא חזר מהמלחמה הוא צחק על כך שנתנו לו לשתול עגבניות ושהוא סיפר שמעולם לא ראה שתיל של עגבנייה לפני זה ולא ידע מה זה, באותו הלילה נשלחנו לואסלוי כאשר הגענו במבואות העיר חיכו לנו הועד היהודי שפעל למצוא לנו בתים למגורים.

אני זוכר שאימא הייתה יוצאת לקנות לנו קמח תירס ועושה לנו "ממליגה" בגטו, היה זה קמח תירס בלבד מכיוון שהגרמנים החרימו את כל מוצרי האפייה והקמח בפרט בכדי להפיק מזון לחייליהם, אך קמח תירס לא היה ניתן לשמור לאורך זמן מכיוון שהוא מתקלקל מהר לכן הגרמנים לא היו לוקחים אותו. הנאצים השתלתו על בתים בגטו והפכו אותם למפקדות לחילי העורף שלהם, אך עם זאת אני זוכר את הגרמנים מהלכים ברחובות עם נשקיהם הגדולים, היו תקופות בהן נלקחתי לעבודות פרך ושם הייתי צריך לקלף גרעיני תירס מהפח התירס, היה לי קושי רב, הייתי רזה וקטן הייתי חלש מאוד. בתקופות מסוימות הייתי מוכר פירות, היה לי סל גדול ובו הייתי עובר ברחובות ומנסה למכור פירות גם באזור המפקדות של הנאצים עברתי ובדרך כלל היו כאלה שקנו פירות ושילמו בנימוס עד שיום אחד חייל נאצי הוציא אקדח כיוון לראשי עזבתי את הסל וברחתי על נפשי אני זוכר שלמחרת הלכתי לשם שוב ללא פחד.

הגרמנים פיזרו הודעות שווא על כך שרכבת צריכה לבוא ולקחת אותנו למחנה עבודה, אני זוכר את הצפייה לרכבת אני זוכר שכולנו רצינו מאוד להילקח מואסלוי ולנסוע ברכבת לילה אחד הופצה שמועה על כך שרכבת עתידה להגיע מחר בבוקר התכוננו

כל המשפחה והגענו לרציפים הרכבת הגיעה , אך הרכבת הייתה עמוסה אני זוכר שאנשים נדחסו ברכבת כמו חיות היינו בטוחים שכולם נלחצים פנימה כדי להגיע לאותו מחנה עבודה עד כדי כך שכאשר רכבת יצאה בלעדינו התאכזבנו נורא. בתום המלחמה נודע לנו כי הסבונים הקטנים שקיבלנו מהגרמנים להתרחץ בהם היו סבונים העשויים שומן אדם יהודי אני זוכר שאספנו את כל הסבונים שנשארו קברנו אותם באדמה אמרנו עליהם "קדיש" ותפילת "אל מלא רחמים". אבא כאמור היה במחנה עבודה ולא היה איתנו בואסלוי וההתמודדות של אימא שלי עם 6 ילדים הייתה קשה מנשוא מלחמת הישרדות שאימא עמדה בה בגבורה.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

אחרי המלחמה הוקם בואסלוי בית ספר יהודי שנקרא "עשה טוב" למדתי שם ובעצם לא חזרנו יותר ל קודווישט התמקמנו בואסלוי עד העלייה לארץ. אבי חזר לואסלוי וגם הצליח להקים שם עסק אבא שלי התקדם מאוד מבחינה תעסוקתית ובשלב מסוים הוא מונה להיות מזכיר המפלגה הקומוניסטית היה זה תואר של כבוד ברומנייה ואנשים היו מצדיעים לו כאשר עבר ברחוב, שלחי ארץ ישראל ובמקרה שלי תנועת בני עקיבא אספו ילדים ושכנעו אותנו לעלות לארץ, אני זוכר שהיו כאלה שראו זאת בעין לא יפה כאשר לא הבינו איך התנועה נותנת יד להפרדה בין ילדים קטנים מהוריהם.

בשלב ראשון הוחלט שאני יעלה לארץ עם עוד שניים מאחיי אבא שלי שהיה בעל מעמד רב במפלגה הקומוניסטית היה נתון ללחצים קשים וכאשר הוא פנה לרשויות וביקש רשות להוציא אותי לישראל הוא פוטר מעבודתו כמזכיר המפלגה אך עם הצליח להנפיק עבורי ועבור אחיי את המסמכים הנדרשים. כאשר תנועת עליית הנוער אספו את הילדים ולקחו אותם לאונייה בזמן ההפלגה מול חופי ישראל הבריטים עצרו את האונייה ושלחו אותנו למעצר בקפריסין רק כעבור מספר חודשים עלינו ארצה. אותם אנגלים "רודפי הצדק הנאורים" עצרו אנשים שעברו מלחמת עולם שנייה. האנגלים הללו הושיבו אותנו בין גדרות הטייל בקפריסין, וזאת לאחר זמן קצר מאוד שיצאנו מגדרות אירופה.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

הגעתי לארץ בעזרת עליית הנוער למחנה עולים בכרכור ומשם נלקחתי לכפר הנוער כפר חסידים, הייתי כבן חמש עשרה ובית הספר נתן לי אוכל בגדים וחינוך טוב , בדיוק נפתחה מלחמת השחרור אך הצבא לא רצה לגייס אותי בגלל שהייתי אז קטן רזה וחלש, אני זוכר שהרופא הצבאי אמר לי לך תעבוד ותאכל ורק אם תתחזק נגייס אותך. ובאמת כך היה לאחר מספר שנים התגייסתי לצבא והשתתפתי בכל מלחמות ישראל לא הייתי ביחידה קדמית אבל אני זוכר במיוחד את מלחמת יום הכיפורים, כאשר היחידות הקדמיות השתלתו על עמדות במצריים ואנחנו שמרנו על עמדות אלו.

לאחר מכן למדתי בסמינר הוראה פדגוגית ורכשתי מקצוע כמורה , אהבתי את מקצוע ההוראה מאוד, והתחלתי ללמד בבית ספר "אביר יעקב" ולאחר מספר שנים עברתי ללמד בבית הספר " עוזיאל " בקריית שמונה עד שבבית ספר זה מוניתי למנהל בית הספר, שם גם פגשתי את אשתי שרה שהייתה אז מורה צעירה. עבדנו עם הרבה ילדים של עולים חדשים והקדשתי את חיי לחינוך ילדים עולים, אהוב עלי מכל פרויקט שעשינו אז עם ילדים עולים כאשר לא היה להם כסף למכשירי כתיבה וטיוולים היינו לוקחים אותם על חשבון זמן הלימוד לעבוד בשדות ובכסף שאספנו קנינו להם מכשירי כתיבה . יש לי ארבעה ילדים ושישה נכדים.